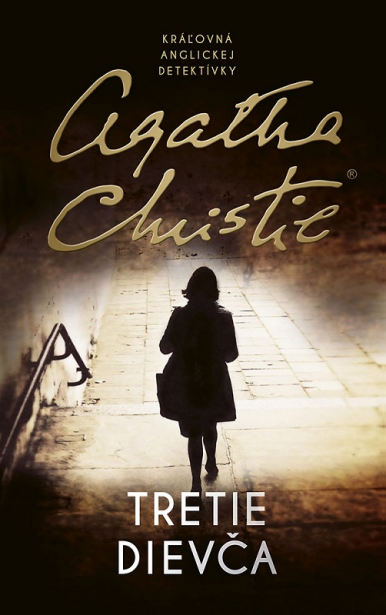

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha Christie[®]

TRETIE
DIEVČA

Agatha
Christie[®]

TRETIE
DIEVČA

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ,
Bratislava v roku 2024 ako svoju 2 266. publikáciu.
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Druhé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

Z anglického originálu Agatha Christie: *Third Girl*
preložila Alexandra Ruppeldtová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Third Girl Copyright © 1966 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Tretie dievča* © 2024 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are
registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

www.agathachristie.com

Cover Design © Barbara Baloghová 2024

Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-551-9608-4

Norah Blackmorovej

1

Hercule Poirot sedel za stolom a raňajkoval. Zo šálky sa parilo, k horúcej čokoláde si zajedal lúpačku. Skvelá kombinácia. Spokojne pokyvkával hlavou – odjakživa bol na sladké. Vyskúšal štyri obchody, kým našiel ten správny. Dánska pekárňa bola dosť ďaleko, no zato oveľa lepšia než tá v susedstve. Vraj francúzska! Nehorázný podvod.

Uspokojený žalúdok pokojne trávil, mozog odpočíval. Možno až príliš. Nedávno dokončil *magnum opus* – analýzu slávnych diel detektívnej literatúry. Opovážil sa ironicky vyjadriť o Edgarovi Allanovi Poeovi, upozorniť na nemetodické postupy Wilkieho Collinsa, ktorý dával prednosť romantickým výlevom, do nebies vychválil dvoch prakticky neznámych amerických autorov, slovom, vzdal hold tam, kde to bolo na mieste, a zásadne odmietal chválu v prípadoch, keď ju pokladal za nezaslúženú. Úzkostlivo sledoval všetky štádiá vzniku knihy, a keď ju mal napokon pred sebou, konštatoval, že je celkom pekná – napriek poľutovaniahodnému množstvu tlačových chýb. Mal radosť zo svojho literárneho počinu, ktorému predchádzali tisícky a tisícky prečítaných strán. Niektoré dielka vnímal s pôžitkom, iné s opovrživým odfrknutím odhadzoval na zem – nikdy však potom neza-

budol vstať a starostlivo ich odnieť do odpadkového koša. Boli aj výnimočné chvíle, keď uznanelivo prikyvoval, a tie mu prinášali potešenie.

Lenže čo teraz? Užil si príjemné chvíle odpočinku, po veľkom duševnom vypätí ich naozaj potreboval. Nedá sa však oddychovať večne, človek sa musí niečím zaoberať – lenže do čoho sa pustiť? Do ďalšieho literárneho diela? To hádam nie.

Riadil sa zásadou, že v najlepšom treba prestať. No pomaly sa začínal nudiť a navyše znervóznel – namáhať duševná činnosť, do ktorej sa pred časom pohrúžil, v ňom prebudila staré zlozvyky...

Nepříjemné! Pokrútil hlavou a odpil si z čokolády.

Vtom sa otvorili dvere a vošiel spoľahlivý sluha George. Úctivo si odkašlal, chvíľu sa ošival. „Je tu...“ Odmlčal sa, potom pokračoval: „Je tu nejaká... mladá dáma.“

Poirot naňho prekvapene, mierne znechutene pozrel.

„O takomto čase nikoho neprijímam,“ ohradil sa.

„Viem, pane.“

Dívali sa jeden na druhého. Pán a sluha. Chvíľami medzi nimi dorozumievanie viazlo. George niekedy tónom hlasu, narážkou alebo výberom slov naznačoval, že by mohol prezradiť viac, keby dostal správnu otázku. Poirot uvažoval, čo by sa mal v tomto prípade spýtať.

„Je pekná?“ skúsil.

„Nezdá sa mi, aj keď proti gustu, ako sa vraví...“

Poirot zvažoval význam jeho odpovede. Spomenul si, ako sa odmlčal, kým vyslovil ‚dáma‘. George mal skvelú schopnosť postrehnúť mierne spoločenské nuansy. Nebol si celkom istý postavením návštevníčky, no predsa len ju napokon zobral na milosť.

„Máte dôvod domnievať sa, že je to mladá dáma, nie obyčajná mladá žena?“

„Dnes to niekedy ťažko posúdiť, pane,“ odvetil George s úprimnou ľútosťou v hlase.

„Prezradila vám dôvod návštevy?“

„Povedala...“ George začal trochu zdráhavo, akoby sa vopred ospravedlňoval za to, čo bude nasledovať, „povedala, že sa s vami chce poradiť, lebo možno spáchala vraždu.“

Hercule Poirot zdúpnel. Zdvihol obočie. „*Možno* spáchala? Nevie to naisto?“

„Tak sa vyjadрила, pane.“

„Čudné, ale v každom prípade zaujímavé,“ poznamenal detektív.

„Čo ak... je to žart?“ pochybovačne podotkol sluha.

„Áno,“ pripustil Poirot. „Človek nikdy nevie.“ Zdvihol šálku. „O päť minút ju uveďte.“

„Ako si želáte, pane,“ povedal George a odišiel.

Detektív dopil čokoládu. Vstal od stola, prešiel ku kozubu, pred zrkadlom na rímse si starostlivo upravil fúzy. Potom si zas spokojne sadol a čakal. Vlastne nevedel, čo má čakať...

Najradšej by privítal stvorenie, ktoré by zodpovedalo jeho predstavám o ženskom pôvabe. Prišlo mu na um klišé ‚kráska v ťažkostiach‘, no keď George priviedol návštevu, Poirot bol sklamaný. V duchu si vzdychol. Naozaj to nebola krásavica a na prvý pohľad jej nehrozilo nebezpečenstvo. Skôr pôsobila vykoľajene, zmätene.

Pche, znechutene si v duchu odfrkol. Tie dnešné dievčatá! Vôbec sa o seba nestarajú. Keby sa aspoň trochu upravila, zašla ku kaderničke, elegantnejšie sa obliekla, dalo by sa na ňu dívať. Ale takto?!

Žena mohla mať okolo dvadsať rokov. Dlhé strapaté vlasy neurčitej farby jej viseli po pleciah. Veľké zelenomodré

oči boli prázdne, bez výrazu. Mala na sebe to, v čom momentálne chodili mnohé jej rovesníčky – čierne kožené čižmy, sieťované pančuchy, ktoré kedysi boli možno biele, krátku sukňu, dlhý vyťahany vlnený pulóver.

Človek v Poirotovom veku mohol túžiť iba po jednom – vydrhnúť ju vo vani. Často mal také nutkanie, keď sa prechádzal po ulici. Stovky dievčat pôsobili presne takto. Pripadali mu špinavé.

Možno v skutočnosti nie sú špinavé, len chcú vzbudzovať taký dojem.

Táto navyše vyzerala ako zmoknutá sliepka.

Vstal, zdvorilo jej podal ruku, ponúkol jej stoličku.

„Chceli ste so mnou hovoriť, *mademoiselle*? Prosím, sadnite si.“

„Och,“ vyhrkla trochu zarazene a vyjavene naňho zízala.

„*Eh bien?*“ vyzval ju.

Zaváhala. „Asi... radšej ostaňme stáť,“ navrhla. Veľké oči naňho ďalej pochybovačne hľadeli.

Detektív čakal.

Mladá žena prešľapovala, chvíľu sa dívala do zeme, potom zas na Poirota.

„Vy... vy ste Hercule Poirot?“

„Osobne. Čím vám môžem poslúžiť?“

„Viete, je to zložité. Myslím...“

Detektív sa rozhodol, že ju trochu povzbudí. „Sluha mi tlmočil, že sa chcete porozprávať o vražde, ktorú ste možno spáchali. Je to tak?“

„Áno,“ prikývla.

„O takých veciach človek predsa nemôže mať pochybnosti. Sama musíte najlepšie vedieť, či ste niečo urobili alebo nie.“

„Neviem, ako by som to vyjadrila...“

„Podťte,“ vyzval ju Poirot láskavo, „predsa len si sadnite, uvoľnite sa a porozprávajte mi, o čo ide.“

„Och, myslím, že... Bože, ako sa mám...? Pochopte, je to komplikované. Prepáčte... rozmyslela som si to. Nechcem vás uraziť, ale asi už radšej pôjdem.“

„No tak, smelo hovorte.“

„Nie, nemôžem. Chcela som prísť za vami a... a poradiť sa, čo mám spraviť... lenže, vidíte, nedá sa. Všetko je celkom inak ako...“

„Ako čo?“

„Je mi hrozne ľúto, naozaj nechcem byť nezdvorilá, ale...“ Zhlboka vzdychla, pozrela na detektíva, odvrátila zrak a napokon vyhrkla: „Už ste na to starý. To som nevedela. Prepáčte, máte svoje roky. Naozaj ma to nesmierne mrzí.“

Prudko sa zvrtila a vypoťacala sa z miestnosti. Pripomínala zúfaleho nočného motýľa, ktorý naráža krídlami do stolnej lampy.

Buchli vchodové dvere a Poirot ostal stáť s otvorenými ústami.

„*Nom d'un nom d'un nom...*“ vyhrkol napokon. Naozaj doparoma.

2

Ozvalo sa zvonenie. Telefón.

Zdalo sa, že Hercule Poirot ho vôbec nevníma. Telefón však drnčal ďalej.

Vošiel George, vrhol spýtavý pohľad na svojho zamestnávateľa a zamieril k aparátu.

Detektív mávol rukou.

„Nedvíhajte.“

Sluha poslúchol a vyšiel von.

Neodbytné cenganie sa ešte chvíľu ozývalo, potom stíchlo, akoby uťal.

O minútku sa však ozvalo znova.

„*Sapristi!* To je určite žena – takto môže dobiedzať len žena, dočerta!“

Vzdychol si, vstal a pobral sa k aparátu.

Zdvihol slúchadlo. „*Allo,*“ ozval sa.

„To ste... to ste vy, pán Poirot?“

„Áno, kto volá?“

„Tu je Oliverová... Tuším ste zmenili hlas, nespoznala som vás.“

„*Bonjour,* madam, ako sa máte?“

„Dobre, ďakujem za opýtanie,“ švitorila Ariadne Oliverová veselo ako vždy. Známa autorka detektívnych románov a Hercule Poirot boli dobrí priatelia.

„Viem, že volám zavčasu, ale rada by som vás o niečo požiadala.“

„Som samé ucho.“

„Aj tento rok organizuje Klub autorov detektívok slávnostnú večeru. Nepočuli by ste nás úvodným prejavom? Bola by som vám veľmi zaviazaná.“

„Kedy sa to má konať?“

„Na budúci mesiac, dvadsiateho tretieho.“

Poirot si zhlboka vzdychol.

„Prepáčte, ale som príliš starý.“

„Prosím...? Preboha, ako to myslíte...? Veď to nie je pravda.“

„Nie?“

„Kdeže. Budete človek na správnom mieste. Porozprávate nám zaujímavosti o skutočných zločinoch.“

„Kto by ma chcel počúvať?“

„Každý. Lebo... Pán Poirot, čo sa deje? Stalo sa niečo? Ste nejaký zarazený.“

„To teda som. Moje city... Ach, ale to je vedľajšie.“

„Nie, len hovorte.“

„Nechcem z toho robiť vedu.“

„Pokojne sa mi zdôverte. Viete čo, prídte ku mne, všetko mi porozprávate. Čím skôr. Dnes popoludní? Pozývam vás na čaj.“

„Popoludní nepijem čaj.“

„Tak na kávu.“

„Ani kávu.“

„Tak vám ponúkam čokoládu. So šľahačkou. Alebo bylinkový čaj. Ten máte rád. Prípadne limonádu. Oranžádu. Pokúsím sa zohnať kávu bez kofeínu...“

„*Ah ça, non, par exemple!* Čosi také odporné!“

„Teda sirup. Mám v komore pol fľaše Ribeny.“

„Čo je Ribena?“

„Nápoj z čiernych ríbezlí.“

„Musím uznať, že sa naozaj snažíte, madam. Som dojatý vašou starostlivosťou. Rád si u vás dnes popoludní vypijem šálku čokolády.“

„Výborne. A poviete mi, čo vás trápi.“

Položila.

Poirot chvíľu uvažoval, potom vytočil číslo. „Pán Goby? Tu Hercule Poirot. Ste veľmi vyťažovaný?“

„Primerane,“ odvetil Goby. „Možno trochu viac než zvyčajne. Ale ak niečo potrebujete rýchlo ako vždy, moji chlapi sú vám k dispozícii. Pravda, dnes tak ľahko nezoberiete šikovných ľudí. Každý je múdry. Mnohí sú presvedčení, že pojedli všetku múdrosť sveta, ešte než sa začnú učiť. Ale čo už – starú hlavu na mladých pleciah nenájdete. Rád vám vyjdem v ústrety, pán Poirot. Prideším vám niekoho z tých lepších. Predpokladám, že opäť zháňate informácie.“

Poirot mu podrobne opísal objednávku. Potom zavola na Scotland Yard. Po chvíli ho prepojili do príslušnej kancelárie.

„Nechcete náhodou priveľa? Niekde sa stala nejaká vražda. Čas, miesto a obeť neznáme. Veď to je hra na slepú babu, človeče,“ frflal Poirotov dobrý známy. „Dokopy nič neviete.“

Popoludní o štvrt' na päť sedel Poirot v salóne u pani Oliverovej a z veľkej šálky, ktorú hostiteľka pred chvíľou položila na stolík vedľa neho, s chuťou popíjal čokoládu ozdobenú čiapočkou šľahačky. Naservírovala mu k nej aj kopcovitú misku mačacích jazýčkov.

„*Chère madame*, ste láskavá.“ S miernym úžasom si obzeral jej nový účes aj nové tapety v izbe. Jedno väčšie prekvapenie než druhé. Keď videl spisovateľku naposledy, mala vlasy prísne stiahnuté do hladkého uzla, teraz jej na hlave trónil veniec zložito tvarovaných vlniek a kučierok. Zdalo sa mu, že niektoré sú dokonca umelé. Keď sa pani Oliverová rozohní, ako býva jej zvykom, ľahko jej môžu povypadávať. A pokiaľ ide o tapety...

„Tie čerešničky... tu neboli.“ Ukázal lyžičkou. Pripadal si ako v sade pred zberom úrody.

„Je ich priveľa?“ spýtala sa. „Pri tapetách človek nikdy nevie dopredu odhadnúť, ako budú pôsobiť. Tie predtým sa vám páčili viac?“

Poirot zalovil v pamäti, vybavili sa mu krdle pestrofarebných vtákov v tropickom pralesi. Mal chuť poznamenať: *Plus ça change, plus c'est la même chose*, čosi ako z blata do kaluže, ale zahryzol si do jazyka.

„A teraz,“ vyzvala ho pani Oliverová, keď konečne odložil šálku na tanierik, pohodlne sa oprel a so slastným povzdychom si utrel z fúzov zvyšky šľahačky, „teraz mi porozprávajte, o čo ide.“

„Skrátka a dobre, dnes ráno prikvitla istá dievčina. Upozornil som ju, že u mňa si treba vopred dohodnúť schôdzku. Človek predsa má nejaký denný program, chápete. Odkázala mi, že so mnou musí hovoriť hneď, lebo sa jej zdá, že možno spáchala vraždu.“

„Zvláštne. Nevedela to naisto?“

„No práve! *C'est inoui!* Tak som povedal Georgeovi, aby ju uviedol. Odmietla si sadnúť. Stála a zmätene na mňa zízala. Snažil som sa ju posmeliť. Potom zrazu vyhlásila, že si to rozmyslela, že nechce byť nezdvorilá, ale vraj – len povážte – vraj som príliš starý...“

Pani Oliverová zdúpnela. „To viete, dnešné mladé dievčatá,“ začala ho utešovať. „Pre nich je každý nad tridsaťpäť súci do hrobu. Nemajú rozum.“

„Dotklo sa ma to,“ ponosoval sa detektív.

„Samozrejme, bolo to od nej bezočivé, ale vôbec sa ne-trápte.“

„O moje pocity nejde. Nezáleží na nich. Skôr mám obavy. Áno, robím si starosti.“

„Na vašom mieste by som tú udalosť čo najskôr hodi-la za hlavu,“ radila mu.

„Nechápete? Mám strach o ňu. Prišla sa mi zdôveriť, no usúdila, že som príliš starý. Príliš starý na to, aby som pre ňu niečo urobil. Vzápätí jednoducho zdúchla. Prirodze-ne, mýlila sa, určite by som jej vedel pomôcť. A o tom, že potrebuje pomoc, niet najmenších pochyb.“

„Upokojte sa,“ chlácholila ho pani Oliverová. „Mladé že-ny často narobia veľa kriku pre nič.“

„Nie, určite neprišla len tak pre nič, za nič.“

„Hádám si nemyslíte, že skutočne spáchala vraždu.“

„Prečo nie, keď to tvrdila?“

„Dobre, ale...“ Hostiteľka sa zarazila. „Povedala *mož-no*,“ dodala pomaly. „Ako si to vysvetľujete?“

„No práve. Nemá to logiku.“

„Koho zabila, teda – koho *možno* zabila?“

Poirot pokrčil plecami.

„A prečo to urobila?“

Detektív opäť pokrčil plecami.

„Ponúkajú sa rôzne vysvetlenia.“ Pani Oliverovej sa rozjasnila tvár, popustila uzdu svojej príslovečne bujnej fantázií. „Čo ak niekoho zrazila autom a ušla z miesta činu? Alebo ju na útese prepadol chlap, zápasila s ním a zhodila ho. Podala chorému človeku nevhodný liek. Ocitla sa na večierku narkomanov, v drogovom opojení sa s niekým dostala do konfliktu, a keď precitla, zistila, že ho asi prebodla. Prípadne...“

„Assez! Stačí, madam.“

Ale hostiteľka sa už rozbehla.

„Predstavte si, že ako anesteziologička zle určila dávku uspávacej látky alebo...“ zrazu sa odmlčala, začalo ju zaujímať niečo iné. „Ako vyzerala?“

Detektív chvíľu váhal.

„Ako nepôvabná Ofélia.“

„Prepánajána!“ zhĺkla spisovateľka. „Akoby som ju mala pred očami. Zvláštne.“

„Sama si zrejme neporadí,“ usúdil Poirot. „Obávam sa, že nepatrí k ľuďom, ktorí vedia predvídať, vycítiť hroziace nebezpečenstvo. Skôr si ju predstavujem v úlohe obete.“

Lenže pani Oliverová už nepočúvala. Chytala sa za hlavu, ponárala ruky do bohatých lokní gestom, ktoré detektív dôverne poznal.

„Moment!“ zvolala v akomsi bolestnom sústredení. „Počkať!“

Poirot zdvihol obočie a čakal.

„Nepovedali ste mi, ako sa volá,“ vyčítala mu.

„Nepredstavila sa. Súhlasím s vami, večná škoda.“

„Počkať,“ zakvíliila hostiteľka ešte raz. Potom v nej nápatie povolilo a zhlboka si vzdychla. No povolil aj účes – vlasy jej ovisli na pleciah, jedna objemná kučera sa uvoľnila, spadla na zem. Detektív ju diskkrétne zdvihol a opatrne položil na stolík.

„Ešte čosi,“ pani Oliverová sa zrazu upokojila. Zamyslene si zastrčila niekoľko sponiek a prikývla. „Kto ju za vami poslal, drahý priateľ?“ spýtala sa.

„Nikoho nespomínala. Určite o mne počula, o tom, samozrejme, niet pochýb.“

Pani Oliverová si v duchu vravela, že slovko *samozrejme* nie je na mieste. To si len Poirot, samozrejme, namýšľa, že ho, samozrejme, každý pozná. Kopa ľudí, predovšetkým mladších, sa na vás len nechápavo pozrie, keď vyslovíte jeho meno. Ako mu to má povedať, aby sa ho nedotkla?

„Podľa mňa sa mýlite,“ podotkla. „Dnešná mladá generácia sa o detektívov veľmi nezaujíma. Odkiaľ by o nich mala vedieť?“

„O Herculovi Poirotovi počul každý,“ vyhlásil drobný mužíček s neoblomnou sebaistotou. Bolo to preňho čosi nespochybniteľné.

„Mládež je dnes trestuhodne nevzdelaná,“ pokračovala pani Oliverová. „Pozná len spevákov, hudobné skupiny, diskdžokejov a tak. Keď človek niekoho potrebuje – lekára, zubára alebo detektíva – tak si väčšinou dá od niekoho poradiť. ‚Moja milá, choďte za tým a tým odborníkom na Queen Anne’s Street, ani sa nenazdáte a bude po probléme,‘ Alebo: ‚Ukradli mi šperky, nemohla som ísť na políciu, Henry by príšerne zúrilo, ale najala som si skvelého detektíva, stopercentne diskkrétneho, klenoty našiel a Henry sa nič nedozvedel.‘ Tak sa väčšinou šíria

informácie, ústnym podaním. Nieкто to dievča za vami poslal.“

„Pochybujem.“

„Možno mi neuveríte, ale poslala som ju ja.“

Poirotovi skoro vypadli oči. „Vy?! Prečo ste to nepovedali hneď?“

„Lebo mi došlo až teraz, keď ste ju opísali ako Oféliu – dlhé spustené vlasy, nepekná. Zdalo sa mi, že hovoríte o niekom, koho som videla. Teraz nedávno. Myslím, že viem, o koho ide.“

„Kto je to?“

„Neviem, ako sa volá, ale ľahko to zistím. Zhovárali sme sa o sledovačoch a súkromných detektívoch. Zmienila som sa o vás a o niektorých vašich významných úspechoch.“

„Dali ste jej moju adresu?“

„Nie. Netušila som, že potrebuje vaše služby. Pokladala som to len za nezáväzný rozhovor. Ale niekoľkokrát som spomenula vaše meno, ľahko si vás mohla vyhľadať v telefónnom zozname.“

„Bola reč aj o vražde?“

„Pokiaľ si spomínam, tak nie. Vôbec sa nepamätám, ako sme prišli na tú tému – áno, myslím, že s tým začala ona...“

„Dobre, aj keď neviete, ako sa volá, porozprávajte mi všetko ostatné.“

„Nuž, minulý víkend som trávila na vidieku u Lorrierovcov. Jedni známi ich pozvali na pohárik a oni ma vzali so sebou. Zišla sa tam pomerne veľká spoločnosť, no mňa to nebavilo. Zo zásady nepijem a vždy robím len problémy, lebo hostitelia pre mňa musia zháňať nealkoholické nápoje. Ľudia mi rozprávajú, ako sa im páčia moje knihy, akí sú radi, že sa so mnou mohli zo-

známiť – mňa však oblieva pot, obťažuje ma to a pripadá mi smiešna, no usilujem sa to zakrývať. Vychvaľujú môjho odporného hrdinu Svena Hjersona. Keby vedeli, ako ho nenávidím! Vo vydavateľstve ma večne prosia, aby som to neprežrádzala. Zrejme sme potom zo všeobecného rozhovoru prešli na ozajstných detektívov a spomenula som vás. Tá dievčina stála obďaleč, počúvala. Keď ste povedali nepekná Ofélia, rozmýšľala som, koho mi ten opis pripomína. Vtom mi svitlo – pravdaže, tú mladú ženu na večierku. Myslím, že bola z rodiny.“

Poirot si vzdychol. S pani Oliverovou treba vždy mať poriadnu trpezlivosť.

„A u koho ste boli na návšteve? Ako sa tí ľudia volajú?“

„Tuším Trefusisovci. Alebo Trehernovci? Tak nejako. On je magnát. Boháč. Významný finančník v City, ale dlho žil v Južnej Afrike...“

„Ženatý?“

„Áno. Manželka je oveľa mladšia. Krásna zlatovláska. Je to už jeho druhá žena. Má dcéru z prvého manželstva. Ešte sa tam motal nejaký storočný strýko. Skoro úplne hluchý. Údajne veľmi významný, tituly pred menom, za menom. Admirál, maršal letectva alebo niečo také. Amatérsky hviezdár. Je to jeho koníček. Na streche domu sa týči obrovský ďalekohľad. Stará sa oňho nejaká dievčina, cudzinka. Vodí ho do mesta, dáva pozor, aby ho niečo nezrazilo. Celkom pekná.“

Poirot vyhodnocoval informácie, ktorými ho zahrnula, cítil sa trochu ako počítač v ľudskej koži.

„Takže v dome bývajú pán a pani Trefusisovci...“

„Nie, už som si spomenula, Restarickovci.“

„Ale to je úplne iné meno.“

„Obe majú cornwallský pôvod.“

„No dobre, bývajú tam Restarickovci, starší významný strýko... Aj on sa volá Restarick?“

„Sir Roderick, ďalej neviem.“

„Mladá cudzinka, čosi ako *au pair*, ďalej ich dcéra – aj iné deti?“

„Myslím, že nie, ale nie som si istá. Mimochodom, dcéra nebýva doma. Vtedy tam prišla len na víkend. Očividne si nerozumie s macochou. Pracuje v Londýne a priateli sa s chlapcom, ktorý sa rodine očividne nepozdáva.“

„Hm, viete o nich pomerne dosť...“

„Človek sa všeličo dopytuje. Lorrimerovci sú zhovorčiví, keď si niekoho vezmú na paškál. Človek sa podozvedá kopu klebiet, možno až priveľa, všetko sa nedá zapamätať. Nevie si spomenúť na krstné meno toho dievčaťa – znelo ako z nejakého šlágra. Thora? *Povedz len slovko, moja sladká Thora*. Thora, Thora, tak nejako. Alebo Myra? *Myra, ó, Myra, milujem len teba*. Prípadne Norma? Alebo Maritana? Norma – Norma Restaricková, to je ono! Určite. A potom z ničoho nič dodala: „Tretie dievča.“

„Nevraveli ste, že majú len jednu dcéru?“

„Áno, myslím.“

„Tak aké tretie dievča?“

„Panebože, vy neviete, čo to znamená? Vari nečítate *Timesy*?“

„Sledujem oznámenia, kto sa narodil, kto zomrel, kto sa s kým zosobášil. A články, ktoré ma zaujímajú.“

„Mám na mysli prvú stranu inzerátov. Žiaľ, teraz to už nie je úvodná strana. Rozmýšľam, že začnem odoberať iné noviny. Počkajte, niečo vám ukážem.“

Pobrala sa k servírovaciemu stolíku, vzala *Timesy*, nalistovala, čo hľadala. „Aha, pozrite sa! *Hľadá sa tretie*

dievča do komfortného bytu na druhom poschodí, vlastná izba, *Earl's Court*... Prijmeme tretie dievča do podnájomu, päť guineí týždenne, samostatná izba... Hľadáme štvrté dievča, *Regent's Park*... Takému bývaniu dnes dávajú dievčatá prednosť pred ubytovňami a internátmi. Prvé dievča si prenajme zariadený byt, potom hľadá niekoho, s kým sa podelí o nájomné. To druhé dievča býva väčšinou kamarátka. A tretie nájdú na inzerát. Ako vidíte, niekedy sa zmesť aj štvrtá. Prvá obsadí najlepšiu izbu, druhá platí trochu menej, tretia ešte menej, ale pridelia jej len komôrku. Potom si dohodnú dni v týždni, kedy má ktorá byt len pre seba, chápate. Celkom dobre to funguje.“

„A kde presnejšie býva tá dievčina, ktorá sa možno volá Norma?“

„Veď som vám povedala, že o nej v podstate nič bližšie neviem.“

„Nemohli by ste to zistiť?“

„Veľmi rada.“

„Ste si istá, že nepadla zmienka o nečakanej smrti?“

„Myslíte vtedy u Restarickovcov?“

„Áno.“

„Pochybujem, to by som si pamätala. Mám sa pokúsiť niečo vypátrať?“

Pani Oliverovej zažiarili oči od vzrušenia. Bola vo svojom živle.

„Veľmi by ste mi pomohli.“

„Brnknem Lorrimerovcom. Teraz je vhodný čas.“ Prešla k telefónu. „Musím si nájsť nejakú zámienku, niečo už vymyslím...“

Spýtavo sa zahľadela na Poirotu.

„Spolieham sa na vás, na vašu fantáziu – bude to pre vás hračka. Ale držte sa trochu na uzde, všetko s mierou.“

Hostiteľka chápavo prikývla.

Zavolala do ústredne a dala sa prepojiť na Lorrimerovcov. Potom sa obrátila k detektívovi. „Máte ceruzku a papier alebo blok, aby ste si mohli zapísať mená a adresy?“

Poirot prikývol, notes mal pripravený.

Vzápätí spustila pani Oliverová do slúchadla, detektív pozorne sledoval tú časť rozhovoru, ktorú počul.

„Haló, mohla by som hovoriť s...? Á, to si ty, Naomi... tu Ariadne Oliverová. Och áno... bolo nás tam veľa... Aha, myslíš starého pána?... Nie, vieš, že ja nie... Prakticky slepý?... Myslela som, že ho vodí do Londýna tá malá cudzinka... Áno, veľký problém, ale zdá sa, že ona to s ním vie... Vlastne volám kvôli tomu – nevieš náhodou, kde býva to dievča? Nie, myslím Restaricková, ich dcéra. Niekde v Južnom Kensingtone, však? Alebo v Knightsbridgei? Sľúbila som jej knižku, zapísala som si adresu, ale stratila som ju, hlava deravá. Nemôžem si spomenúť, ani ako sa volá. Thora alebo Norma...? Áno, zdalo sa mi, že Norma... Počkaj, vezmem si ceruzku... Dobre, môžeš... Borodene Mansions šesťdesiatšesťdem... Poznám to, veľký obytný blok, vyzerá ako väznica. Verím, byty sú isto pohodlné, ústredné kúrenie a tak... S kým tam býva...? S kamarátkami...? S niekým na inzerát? Claudia Reeceová-Hollandová... Nie je jej otec náhodou poslanec? A tretia? No, myslela som si, že to nebudeš vedieť. Určite milé dievča. Čo robia? Všetky tri sú sekretárky...? Och, tá druhá je bytová dizajnérka? Alebo niečo s umením... Nie, Naomi, zas až tak podrobne to nepotrebujem vedieť, som len zvedavá, čomu sa dnes mladé ženy venujú. Vieš, zide sa mi to pri písaní – chcem kráčať s duchom doby... Čo si to hovorila o jej chlapcovi? Áno, ale človek si nepomôže, však? Chcem povedať, že mladí si aj tak urobia po svojom. Vyzerá prí-